

— „Дружина!“ извикалъ той, „дайте и менъ чаша!“

Слуга въ кралевский ливрей му подаль сребърна чаша, а маршала поискалъ да му я налѣе съ особено вино.

— „Не не!“ — извикалъ императора, — „Азъ ще пия изъ същата чаша и отъ същото вино отъ която и което пиятъ храбритѣ войници.“

Единъ войникъ му подаль чашата си. Петъръ я напълнилъ самъ, вдигналъ я и громко извикалъ: „Дружина! Петъръ Руссийскій пие за вашето здравие!“ и испилъ виното.

— Да живѣе Петъръ, извикали инвалидитѣ.

— „Вино!“ казалъ Петъръ като вторично подавалъ чашата си: „Дружина! за здравieto на краля и благоденствието на Франция!“

— Да живѣе краля! да благоденствува Франция! възгласили инвалидитѣ.

— „Прощавайте, дружина,“ казалъ манарха, като излазялъ; „Туй посѣщение азъ никога не ще забравя!“

Между съпровожданието на окружающитѣ го хора, царя разгледалъ всичкитѣ части на заведението. Съ проникателенъ погледъ той забѣлѣжвалъ всѣкой недостатъкъ, а освѣнъ туй изъ всичко извлачалъ полза и всичко турялъ въ памятьта си; той всичко искалъ да види: спалнитѣ, зимницитѣ, болницата, черковата, даже и гробищата. Той са възхищавалъ отъ порядъкъ и чистотата.

— „Ако Богъ продължи живота ми,“ казалъ той на губернатора, „ще са постарая да направя въ Петербургъ подобенъ инвалиденъ домъ. Отъ камъни, желѣзо и дървета азъ неще имамъ нужда, единственна нужда осѣщамъ отъ хора като васъ, които да са натоварятъ съ управлѣнието на подобни